

#1

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

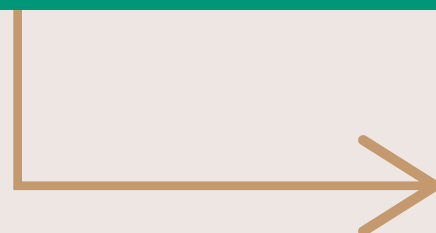
За можливості
роздрукуйте
сторінки в
чорно-білому
варіанті

#8.

ЯК РОЗПОВІДАТИ ІСТОРІЇ:

**ЗОБРАЖЕННЯ
НЕ БЛЯКНУТЬ:
БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ
З ВІЗУАЛЬНИМ
КОНТЕНТОМ**

#1

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

#8.

TELLING THE STORY

ЗОБРАЖЕННЯ НЕ БЛЯКНУТЬ: БУДЬТЕ ОБЕРЕЖНІ З ВІЗУАЛЬНИМ КОНТЕНТОМ

Коли зображення вже опубліковані, їх неможливо відіграти назад. Глобальний доступ до інтернету може наражати людей на небезпеку різного характеру.

Коли ви висвітлюєте тему сексуального насильства, ваш вибір візуалізації – чи це відео, чи фото – має життєво важливе значення. Особливо зараз, у цифрову епоху, коли зображення живуть набагато довше, ніж сама ваша історія. Дуже важливо, щоб постраждали цілком розуміли, як вони будуть представлені візуально і які можуть бути наслідки. Ось що вам треба враховувати:

- Чи є вагомі підстави для ідентифікації потерпілих чи безпечніше почати з анонімності?
- Чи надали потерпілі інформовану згоду на те, щоб їх фотографували або знімали на відео? Чи розуміють вони рівень охоплення матеріалу в соціальних мережах, якими користуються люди з середовища, де проживають потерпілі?
- Чи може використане зображення ненароком ідентифікувати їх особистість?
- Як ви можете залучити постраждалих до процесу створення зображень, щоб результат їх влаштував?
- Елементарна перевірка на етику: чи погодилися б ви самі, щоб вас чи члена вашої сім'ї знімали таким чином?

“Дозвольте мені прояснити: потрібно створювати і поширювати на широкую аудиторію зображення, що ілюструють зґвалтування в зоні конфлікту та постраждалих від зґвалтувань. Просто вони мають бути зроблені так, щоб захистити людей, врахувати контекст, не демонструвати стереотипи-кліше і не бути представленими медіакомпаніями як якийсь чарівний еліксир для постраждалих”
Ніна Берман.^[a]

Фото і відео є важливою складовою репортажів про конфлікт, у тому числі і про сексуальне насильство, і можуть бути потужним засобом комунікації з аудиторією. Але вони також створюють цілу низку потенційних небезпек для постраждалих, значно суттєвіших, ніж просто участь в інтерв'ю.

Існує низка візуальних кліше: показати постраждалих ізольованими і в жорстких умовах, вирваними зі звичного середовища, або зосередити увагу на їхньому фізичному стані. У певних випадках така візуальна подача перегукується з давньою історією образів расизму за часів колоніалізму та рабства. Візуальна грамотність є запорукою коректного вибору.

[a] Ніна Берман – фотографиня-документалістка, яка висвітлювала конфлікти в Боснії та Афганістані. Вона брала участь у підготовці дослідження для цього проекту, писала про етику фотографії під час конфліктів та у мирний час. Є професором журналістики в Columbia University. Докладніше читайте на сайті:
<https://dartcenter.org/resources/visual-choices-covering-sexual-violence-conflict-zones>

#1

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

Ба більше, в цифрову епоху зображення легко розповсюджувати на різних пристроях і платформах, а це означає, що вони можуть переслідувати постраждалих роками, навіть якщо вони живуть у віддалених громадах. Після війн на Балканах у 1990-х роках були випадки, коли жінки виходили заміж, не сказавши чоловікам, що були зґвалтовані. Мало хто думав тоді, що архівні матеріали можуть стати доступними в мережі через десятиліття.

Цифрова епоха також надає перевагу історіям з використанням зображень. Це впливає на роботу редакторів, а також фотографів та відеооператорів, спонукаючи їх пропонувати більше образів, які шокують і захоплюють увагу. Така тенденція, у свою чергу, може призвести до створення зображень, що фетишують тіла постраждалих або розкривають їх без будь-якої необхідності.

Як було сказано в розділі **№3** про інформовану згоду, залучення героїв сюжету до прийняття рішень, як їх буде зображено, є хорошою практикою. Журналісти, які висвітлювали випадки зґвалтування езидських жінок ІД, думали, що гарантують анонімність постраждалих, фотографуючи їх із закритими обличчями. Насправді ж у громадах жінок легко впізнавали по очах та характерних хустках.

Вибір більш ефективних та етичних візуальних рішень

Фотожурналісти часто працюють під тиском редакції, яка вимагає надати знімок, який привертає увагу. Але навіть в умовах нестачі часу цілком можливо зняти постраждалих від сексуального насильства, не зашкодивши їхній безпеці і уникнувши кліше. Ось кілька питань, які варто поставити собі перед зйомкою:

- Почніть з того, що всі зображення постраждалих мають бути анонімними і що люди будуть ідентифіковані тільки в тому випадку, якщо для цього є вагомі підстави. Виріште це питання з вашим редактором, перш ніж розпочинати роботу.
- Існує безліч креативних рішень щодо створення зображень, які можна використовувати без ідентифікації постраждалих. Краще продумати їх заздалегідь. Можливо, варто створити собі добірку прикладів того, як це вже робили ваші колеги?
- З огляду на те, що в матеріалі йдеться про зґвалтування, зверніть увагу, як ви зображуєте тіло постраждалого/постраждалої. На якій частині тіла ви акцентуєте і як уникнути того, щоб людину сприймали як сексуальний об'єкт?
- Намагайтеся уникати візуальних кліше, які наводять на думку, що людина самотня чи знищена як особистість. У певних випадках суцільна ізоляція може бути реальністю, але зазвичай люди мають широке коло підтримки і правильніше буде відобразити це.

Якщо ви використовуєте цифрові технології для маскування особистості, пікселі оригіналу повинні бути видалені з зображення, а не просто розмиті, і звісно, ви повинні переконатися, що у файлі немає метаданих, що визначають розташування. Також важливо подумати про те, хто і навіщо може бути поруч під час зйомки. Ось деякі моменти, які варто врахувати:

- Чи хоче суб'єкт зйомки, щоб поруч з ним хтось був, і чи є поряд хтось, кого там не повинно бути? Режисерам документальних фільмів варто розглянути можливість скоротити склад знімальної групи до мінімуму.
- Чому б після зйомки не показати кадри постраждалим та не переконатися, що вони їх влаштовують?
- Переконайтеся, що постраждалі розуміють, що їх зображення можуть зберігатися дуже довго і бути поширені на багатьох платформах, у тому числі і в їхній громаді.

Чи є можливість не поспішати під час виконання завдання? Чи могли б ви заздалегідь обговорити, як проходитиме зйомка і пояснити постраждалим, скільки часу вона займе? Пам'ятайте, що діти не можуть давати згоду на розкриття їхньої особистості за жодних обставин, навіть у разі, якщо таку згоду за них дають батьки чи опікун.

#1

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

Фотожурналістика і редактори

“Я можу зрозуміти, що фотографам буває складно пам’ятати всі ці нюанси, але мене просто шокує, коли ними нехтують редактори. На мою думку, редактори зобов’язані нести більшу відповідальність і бути візуально грамотними, особливо в тому, що стосується історичного контексту.”

Ніна Берман^[b]

Фотографи взаємодіють із постраждалими та обирають різні візуальні рішення. Але саме редактори зрештою відповідають за те, які фото замовити та відібрати з багатьох інших, перш ніж їх побачить аудиторія. Світлина, яка підходить для внутрішньої сторінки, де вона має певне значення і контекст, може мати зовсім інший вплив на обкладинці або в пості в Instagram.

Маючи досвід і час для стратегічного осмислення, далеко від напруженої роботи в полі, редактори повинні враховувати візуальне повідомлення, яке навмисно чи ненавмисно передає фотографія. Наприклад, існує довга традиція візуалізації поневолених людей, від якої фахівцям, які відповідають за зображення в країнах, що розвиваються, краще відмовитися.

Фоторедактори також вирішують подальшу долю зображень – їх ліцензування та доступність, а також умови використання в соціальних мережах.

Як редактор ви можете працювати з колегами з багаторічним досвідом або замовляти роботу у фрілансерів, із якими ніколи не зустрічалися. Якщо ви знайдете час для 10-хвилинної розмови про межі, які бажано не переходити, про необхідність інформованої згоди та дотримання анонімності, це може посприяти вдалому виконанню завдання. Ось деякі моменти, які варто враховувати:

- Чи проводили ви ґрунтовну розмову з фотографами про інформовану згоду? [Див. **№3**]
- Чи дійсно необхідно ідентифікувати постраждалих? Яке візуальне рішення можна використати, щоб гарантувати їхню анонімність?
- Підписи до світлин – це частина історії, і вони також не повинні фетишизувати чи стигматизувати людину.
- Чи можете встановити часові рамки для публікації зображень з постраждалими від сексуального насильства? Чи можете встановити умову використання цих світлин лише для однієї історії та обмежити їх продаж інформаційним агенціям?
- Яким чином ви використовуєте зображення в соціальних мережах? Наприклад, чи є необхідність показувати обличчя або тіло постраждалої людини в Instagram? Чи є інший спосіб просування історії, який не так травмує потерпілих?

ПОДІЛИТИСЯ
ЦИМ
РОЗДІЛОМ:

[b] Nina Berman contributed to this project see also: <https://dartcenter.org/resources/visual-choices-covering-sexual-violence-conflict-zones>